

Paraules. Núria Miró Bargalló

Era un full pràctic i resolutiu, si calia es colava per sota les portes o s'esmunyia en un sobre i viatjava amb missatge per tocar el voraviu. Si bufava la marinada s'aferrava al primer roc i si ho feia el llebeig, se sentia petit i desnerit. S'havia enamorat d'una pàgina plena de significat i de tant rellegir-la es va adonar que només era fotocòpia i no l'original que havia fingit ser. Polit de blanc immaculat visitava cada diumenge la mare que, pendent dels canvis d'estació, recordava amb recança la fresca i l'ombra que en temps de joventut havia repartit. La gran fulla de morera havia perdut la seva verdor i començava a estar resseca, eixuta, mancada de tibantor. Els neguitejava el petit de la família, el fulletó, que engrescat per l'actualitat i amb ganes de canviar el món, esbombava missatges contundents acompanyat dels seus amics, els pamflets. Allunyats en contingut però de formes similars, a aquelles tres generacions només els unia l'arrel, els lexemes els distanciaven sense remei. Però així és la vida, i la lingüística, que agrupa en una mateixa família paraules i persones, que s'assemblen però en realitat són diferents.